
SVOLENÍ
ZEMŘÍT
VIKTORIE VOLEJNÍKOVÁ

SVOLENÍ ZEMŘÍT

Viktorie Volejníková

ČÁST I.

I. Na skalnatém břehu

Oceán na východním pobřeží byl odjakživa nesmírně rozbouřený, avšak dnes jeho síla dosahovala nevídaných rozměrů. Vysoké vlny narážely do skal ostrých jako břitva a kapky studené slané vody cákaly i několik metrů na břeh. Dunění vod šlo jistě zaslechnout i v nejzadnějších domech velké osady ležící přímo na okraji oceánu. Právě v jednom z těchto domků najednou vyrušilo jeho obyvatele hlasité zabušení na dveře nebo spíše dřevěnou desku z pomalu tlejících a rozpadajících se prken. Div, že se nevylomily z pantů, když do nich bylo vzápětí tvrdě vraženo a na prahu se objevily čtyři vzrostlé postavy s tvářemi skrytými pod tmavě šedým čepcem.

„Nechte ho tady u sebe!“ zahřměl hlas jednoho z nich a postrčil zesláblou postavu směrem do malé světnice, kde se složila k zemi. „Máte tady jedno místo volné. Tak se o něj postarejte. Ať je zítra za svítání připraven!“

Nikdo neodpověděl, potemnělá světnice šuměla tichem. Obyvatelé zkameněle počkali, až čtveřice strach nahánějících mužů zmizí. Poté se všichni tři seběhli ke zmoženému tělu ležícímu na chladné zemi. Středně stará hubená žena k němu okamžitě starostlivě poklekla a pohlédla mu do tváře, zda je při vědomí.

„Jsem v pořádku,“ zachraptěl hlas muže a pomalu se začal zvedat. Síly mu to však dovolovaly jen částečně a zůstal zmoženě sedět na zaprášené a vrzající podlaze. Žena si mezitím všímala jeho rysů. Neznámému mohlo být maximálně čtyřicet, jeho světle hnědé středně

dlouhé vlasy byly naprosto promočené stejně tak jako řídká bradka pod jeho úzkými bledými rty. Velký špičatý nos měl od chladu červený a jinak čiré blankytně modré oči se třpytily v kapkách unavených a zoufalých slz.

„Kdo jste zač?“ promluvil podezíravě další z mužů, kteří zatím pouze stáli poblíž a zmateně na sedícího muže civěli. Z těch dvou byl o něco menší a jeho nejvýraznějším znakem byly krátké rozcuchané zrzavé vlasy.

„Meersi no tak!“ podrážděně se na něj otočila žena. „Na otázky bude ještě hodně času. Teď bychom se o něj měli postarat.“

Druhý z přítomných mužů ze sebe mlčky sundal plášť a přiklekl vedle ženy. „Tu máš, Svatavo.“ Překvapeně, ale bez námitek si od něj kus suchého oděvu vzala. Kdyby měl cizinec o něco více sil a pouze se zoufale netřásl zimou, možná by si všiml nápadně podobných rysů ve tvářích muže a ženy, kteří se o něj tak ochotně starali.

„Děkuji Finne,“ řekla a pomohla promrzlému muži se obléknout.

„Děkuji vám,“ zamumlal a zoufale se snažil z tenkého pláště získat to nepatrné zahřátí, které mu mohl přinést. „Děkuji vám mnohokrát.“

„Lehněte si tady,“ Svatava i Finn mu pomohli na nohy a dovedli ho k volnému lůžku v levém rohu místnosti. Poznali, že se mu muselo stát něco hrozného, když sotva sám šel a spíše střídavě po zemi táhl vždy jednu nohu.

„Co se vám stalo?“ zeptal se Meers, načež zopakoval svou původní otázku. „Kdo jste?“

„Nech ho odpočinout,“ napomenula ho Svatava a stále ustaraně sledovala těžce oddechujícího muže v promočeném roztrhaném

oblečení. Přitom si také všimla, že pod rozervanou košilí mu na ruce krvácí několik ran.

„Nemohl se tady přece vzít jen tak," nenechal se Meers odbýt.

„Taky brzy zjistíme, co tu dělá," poplácal ho Finn po rameni jakožto svého dobrého přítele.

„No neokounějte tady tak!" zamračila se na ně Svatava, když vymývala muži na lůžku zranění. „Dejte uvařit horkou vodu a sežeňte něco k jídlu!"

Nebylo radno si zahrávat s jejími slovy, a tak Finn nechal vařit ve starém potlučeném kastrolku vodu a Meers šáhl do temné špinavé spíže pro chleba, jež jim byl přidělen v průběhu týdne. Poslední, co ještě našel, byly dvě hlízy kedlubny.

„Už nemáme moc co jíst," pokrčil rameny Meers a to, co sehnal, položil na stůl ve středu světnice.

„Taky by měly další dávky přijít už zítra nebo pozítří," odvětila Svatava, soustředěně se starajíc o muže, který mezitím usnul.

„Je to jeden celý bochník," prohlédl si stůl Finn, „to by nám snad mělo vystačit, i když jsme tu čtyři."

„Co myslíte, že je zač?" využil Meers okamžik spánku neznámého.

„Odsud z Labronu určitě není." zakroutil hlavou Finn. „Podle mě musí pocházet odjinud. Z ciziny."

„Taky si myslím," přikývla Svatava.

„Nechápu ale, jak se do Labronu vůbec mohl dostat," pokračoval Meers a nedůvěřivě své spolubydlící přejížděl svýma narezlýma očima.

„Jsem z jihozápadní země Rolian," ozval se ze nimi hlas stejně tichý a znavený jako předtím.

„Rolian?" užasl Finn a v hloubi duše se mu při tomto slově rozlily vzpomínky na doby, kdy o této zemi slyšel naposledy.

„Ano Rolian." Přikývl. „Jmenuji se Ronir a jsem br…voják. Obyčejný voják Rolianu." Mluvil tak tiše a slabě, že zaváhání v předchozí větě nikdo z obyvatel chatrče nepostřehl.

„Ty tu zem znáš?" zeptal se Meers Finna.

Pouze přikývl.

Finn znal toto vyspělé království na jihozápadě ostrova jen z vyprávění, na něž si tady v temném Labronu už desetiletí nikdo nevzpomněl. Rolian – jinak také Země zlatých kondorů – měla v sobě špetku kouzel, míru, obyčejnosti života ale především také neochvějné odvahy a spravedlnosti. Finn nemohl uvěřit, že samotný název Rolian neslyšel alespoň šedesát let.

„A tedy kde jste se tu vzal?" Svatava prahla po odpovědích, ale snažila se to nedávat tak okatě najevo. Dala by vše za to, aby nový spolubydlící byl v alespoň o trošku lepším stavu.

„Ani nevím," hlesl a už po několikáté se pečlivě zahleděl do tváří všech třech přítomných. „Vše mám jaksi v mlze. Možná postupně si začnu vzpomínat."

„Myslím si, že na otázky a odpovědi bude ještě hodně času," Svatava na něj nijak dál nenaléhala. „Teď byste se měl opravdu dobře vyspat. Za svítání musíme být na nohou a jsem si jistá, že neušetří ani vás. Zítra se stanete otrokem jako my všichni, tak si užijte tenhle poslední klidný spánek."

„Takže jsem tedy…“ vyděšeně se posadil Ronir, „v Labronu?“ Toto zjištění mu do těla rozpumpovalo proudy krve a svaly naplnilo náhlou silou.

„Ano, už to tak je,“ hlesl Meers s kamennou tváří. „Svatava má ale pravdu. Lehněte si a odpočívejte.“

„Bál jsem se, že skončím na mnohých hrůzných místech a vím, že Labron je z nich to nejhorší,“ mluvil s napjatým výrazem dál.

„Netuším, jak jste se dostal z Rolianu až sem, ale musím s vámi souhlasit, že se právě nacházíte na nejstrašlivějším místě celého ostrova,“ Finn začal mít o cizinci zvláštní mínění. Narozdíl od Meerse mu však důvěřoval a plně ho litoval. „Musíte mít opravdu velkou smůlu, protože do Labronu se nedá nijak dostat stejně tak jako pryč z něho.“

„Finne, opravdu ho nech,“ zakroutila hlavou Svatava.

„Tak alespoň řekněte, jak jste se sem dostal. Už si vzpomínáte?“ Meers převzal otěže vyzvídání a až přehnaně nedůtklivě hleděl do hlubokých Ronirových očí.

„Plavil jsem se,“ vysvětlil Ronir. „Z přístavů v Rolianu jsem se snažil dostat do jižní části Zalorbu. Poslední, co si pamatuji, je, že se zvedl západní vítr a tím jsem se ocitl u jakéhosi pobřeží, na němž stála vysoká děsivá pevnost. Nic víc už si nejspíše nepamatuji.“

„To jste se musel dostat do chřtánu jižní strážní věže,“ přikývl Meers. „Té jste uniknout nemohl.“

„A teď jste se jako trest stal tím stejným jako my všichni,“ přikývl Finn.

„Co všechno o Labronu víte?“ zeptala se Svatava i přesto, že v hloubi duše chtěla nechat Ronira spát.

„Málo,“ odvětil, „jen to, že zde vládne Caralon a všechny obyvatele této země používá na práce na polích. Mnohem více ale znám kraje ležící západně odsud.“

„Víš, jak silný vládce Caralon je?“ otázal se Finn.

„Netuším,“ pokrčil rameny Ronir. „Vsadím se ale, že opravdu hodně.“

„Víš, proč tě jako trest neposlal na smrt?“ dále mluvil s tváři vytesanou do kamene. „Protože v téhle zemi je smrt vysvobození.“

Ronir mlčel stejně jako Svatava s Meersem.

„Proč?“ konečně ze sebe vypravil cestovatel z Rolianu.

„Copak se hlavní tajemství Caralonovy moci za hranicemi Labronu nedostalo?“ nechápal Finn. „Víš, kolik mi je?“

Ronir zakroutil hlavou, přičemž před ním stál muž na pohled stejného věku, což se dalo říct i o dalších dvou obyvatelích chatrče. Každý se zdravým rozumem by Finnovi odhadl zhruba třicet pět let, Meersovi možná o pět méně a pohledné Svatavě maximálně čtyřicet.

„Příští rok mi bude sto deset,“ konečně Finn odpověděl na svou vlastní otázku.

Tato informace Ronirovi vyrazila dech a v první chvíli si myslel, že si z něho Finn utahuje. Brzy však začal chápat, o co se vlastně jedná.

„Caralon nám nedá svolení zemřít,“ pravil Meers. „Pouze mladé nechá zestárnout do nejproduktivnějšího věku. Mně je teď sedmdesát tři. Narodil jsem se, když už tu vládl Caralon, ale oni dva ještě ne.“

„Kdo tedy jste?“ zmateně si měřil Ronir tři postavy postávající v temné a chladné světnici.

„Já jsem Finn Wolfmar,“ podal Ronirovi ruku, a přitom si poprvé uvědomil, o kolik je větší stejně tak jako celé jeho svalnaté tělo. „Tohle je má sestra Svatava Wolfmarová, jí je sto třináct. Oba jsme první roky vyrůstali ještě ve svobodném Labronu předtím, než sem od západu přitáhl Caralon.“

„A mé jméno je Meers Ghandmar,“ představil se i poslední ze skupiny. „Jsem nejlepší přítel tady Finna.“

„Proč tu máte jedno lůžko volné?“ zeptal se Ronir vzápětí.

Svatavy tvář se zkřivila do nejisté grimasy. Finn rozpačitě mlčel a až Meers konečně promluvil: „Žil tu s námi ještě jeden muž. Je to ale už týden, co jsme ho viděli naposledy. Netušíme, co se mu stalo. Já ale odhaduji, že někde na poli padl vyčerpáním. Byl totiž takový vyhublý, prošedivělý a nemocný.“

Ronir zareagoval pouze mírným pokývnutím.

„Samozřejmě jsme i přemýšleli o tom, že možná uprchl, ale jeví se to jako velmi nepravděpodobná možnost,“ vyhrkl náhle Finn, jako by dokázal určit, co se Ronirovi právě honí hlavou.

„Jaký trest by mohl čekat někoho, kdo by se o útěk pokusil?“ zeptal se vážně a zamyšleně Ronir.

„Netuším, ale…musí to být něco strašného,“ pokrčil rameny Finn a při té představě mu naskočila husí kůže. Instinktivně zabodl pohled do země.

„V téhle zemi žijeme už tolik desetiletí a neznámé ani zlomek jejích tajemství,“ pokračoval rozvážně Meers. „Každý den děláme

jednu a tu samou věc – sklízíme na polích a nemáme sebemenší tušení, co se děje za hranicemi Labronu.“

„Třeba bych vám pomohl, kdybych vám řekl to, co vím já. Není toho moc, ale tak alespoň něco málo,“ řekl Ronir. Málokdo by odhadl, že se ještě před čtvrt hodinou zničeně válel na zemi a vypadalo to, že každou chvílí únavou omdlí. Vyprávění Svatavy, Meerse a Finna mu dodávalo sílu.

„Co všechno víte?“ dychtivě se zeptala Svatava.

„Labron střeží ze všech světových stran čtyři pevnosti, na jihu to je Con Tavasa, na západě Con Duvir, na severu Con Mavire a na východě Con Caralon. Tyhle věže hlídají zemi a dohlíží na to, aby se ven ani dovnitř nikdo nedostal. Ta čtvrtá věž patří samotnému vládci,“ rozmluvil se Ronir.

„Jak to víte?“ nechápavě zakroutil hlavou Meers.

„Jsou věci, které se za hranice Labronu přece jenom dostaly. Není jich mnoho a my obyvatelé západního ostrova z nich sotva něco vyvodíme.“

Následovala chvíle zvláštního ticha.

„Vy jste některou z těch věží už viděli?“ promluvil opatrně Ronir.

Svatava s Finnem zakroutili hlavou. Meers však přikývl a začal: „Já ano. Viděl jsem samotný Con Caralon. Člověk musí mít opravdové štěstí, aby se ocitl zrovna na polích tak blízko na východě. Mě se to podařilo asi před deseti lety a nikdy na to nezapomenu. Con Caralon není věž…nedá se snad ani říct, že by to byla pevnost, je to něco mnohem víc než pevnost. Je to obří kolos zasazen v okraji pohoří. Měl jsem pocit, jako by skály byly donuceny přecházet do nepřirozených

tvarů rovných zdí a vysokých věží. Nedokážu ani popsat rozsah toho všeho, ale nebudu přehánět, když řeknu, že Con Caralon je stejně velké jako celé tohle město."

„Jediná pevnost velká jako celé město," hlesl ohromeně Ronir.

„Ano, a nejvyšší věže se tyčí tak vysoko, že jejich špičky zakrývají mraky," dodal Meers.

„Smím se zeptat," promluvila po chvíli tíživého ticha Svatava, „jak vypadá ostrov za hranicemi Labronu?"

„Celý ostrov je nádherný," pravil Ronir. „Samozřejmě jsem ho nikdy neviděl úplně celý, ale jako voják Rolianu jsem viděl jak jižní Zalorb, tak severní Gardon nebo Marbol."

„Ach, o těchto zemích jsme slýchávali jen ze starých pověstí," sklesle se Finn posadil na rozpadající se židli přisunutou ke stolu. „Jako malí jsme byli se Svatavou pouze v Kerbolu. Před nadvládou Caralona byly všechny cesty lemovány malebnými poli, loukami a zdravými lesíky, o tom se nám dnes může jen zdát. Přece jenom zítra vše poznáš na vlastní oči. Abych se však vrátil ke Kerbolu, nikdy nezapomenu na to, jak jsme tam dováděli v deltě Velké východní řeky a s bezstarostnými úsměvy sledovali v dáli nejsevernější výběžky Břidlicových hor. Netuším, co se v těch oblastech děje teď."

„Tím pádem vás vůbec nepotěším s informací, že Caralon ovládl většinu území i tam," opatrně zareagoval Ronir, který povídáním jako by nabíral nových sil.

„Opravdu?" oněměle se opřela o desku stolu Svatava.

„Je to zhruba tak rok," pokračoval. „Jako spojenci vládců Kerbolu jsme tam byli vysláni. Já byl velitelem celé posádky."

„Neříkal jste před chvílí náhodou, že jste jen obyčejný voják?“ přerušil ho hbitě a pozorně Meers.

„Nevím, je to možné,“ pokrčil rameny. „Omlouvám se, ale ještě před několika minutami jsem o sobě skoro ani nevěděl. Pomalu už ani nevím, co jsem vám v tom stavu napovídal.“

„Dobře,“ přikývl úsečně Meers. Alespoň na oko Ronirův omyl odpustil. „Můžete pokračovat.“

„Jak už jsem říkal, byli jsme vysláni na pomoc Kerbolu. Rozkaz však vyšel pozdě a když jsme dorazili do údolí mezi dvěma rameny Břidlicových hor, z dáli už jsme viděli pouze zpustošenou krajinu a hlavní město střežené stovkami mužů. V ten okamžik nám bylo jasné, že o osud Kerbolu již nemá cenu bojovat, naším úkolem tak bylo alespoň se dostavit do severní části Zalorbu, kam se Caralonova vojska taktéž chystala.“

„Jak to dopadlo?“ zeptal se Meers, jenž od připomínky na Ronirův účet celou dobu zamyšleně pochodoval po místnosti.

„Zalorb stále přetrvává,“ v Ronirových očích vysvitla špetka naděje. „Část našich vojáků se vydala dále na jih k pobřeží, kde se mírově usadila v přístavu Migalo. Já s asi třemi tisíci vojáky zůstal ve zrádných oblastech, kde řeka Amrada stéká z vrcholků Břidlicových hor. Naším hlavním úkolem bylo ochránit brod právě přes Amradu a tím zamezit postup Caralona dále na jih.“

„Proč jste se tedy najednou ocitl zpátky v Rolianu?“ zajímalo Finna.

„Už od začátku jsem se jako posel měl vrátit zpátky se zprávami domů,“ vysvětloval Ronir. „Mnohem výhodnější bylo dostat se na

západ po moři než zdlouhavě přes Centrální cestu, a tak jsem se vydal na jih k přístavu a v bezpečí se za nějaké dva dny dostal do Rolianu. Tam jsem u krále vyřídil informaci o nepříjemné situaci v Kerbolu a zároveň nadějnou v Zalorbu. V následujících dnech seskupil další pluk čítající zhruba dva tisíce vojáků a společně s nimi jsme se vylodili zpátky do Zalorbu. Asi pět kilometrů před Migalem nás však potkala bouře, která nás zahnala nekontrolovatelně na skalnaté výběžky, což jsem viděl jako jasnou smrt. Proto jsem se rozhodl v posledních okamžicích vzít záchranný člun a zachránit se. Teď vím, že to byla hloupost. Náraz do skal nebyl vůbec tak ničivý a z toho, co jsem z dáli viděl, všichni na palubě přežili a pouze s menšími obtížemi doplavali na břeh. Já už v tu chvíli ale také mířil v malém dřevěném člunku do přístavu. Ačkoli bouře na chvíli ustala, ještě předtím, než jsem se stihl přiblížit ke břehu na nějaký kilometr, zvedl se silný západní vítr, proti kterému jsem se snažil bojovat. Neměl jsem však šanci, a tak jsem se na úsvitu druhého dne objevil v Břidlicovém zálivu."

„To je zajímavé," Meers ze sebe nedokázal dostat nic originálnějšího.

„Jestli byste ale chtěli vyprávět o vzdálenějších západních zemí, na to bych, pokud by vám to nevadilo, si trochu odpočinul," opatrně se Ronir podíval především na Svatavu. Věděl, že u ní najde pochopení.

„Samozřejmě," okamžitě zareagovala. „Musíte si odpočinout. Do zítřka všechno ostatní počká."

„Probudíte mě?" otázal se.

„Určitě," pousmála se Svatava. „Až se první sluneční paprsky ukáží na obzoru, stejně nebudete moct začátek nového dne nepostřehnout."

II. Plán

Vlny temného oceánu omývaly spodní hradby pevnosti Con Caralon stejně tak jako stěny nejvýchodnějších domků města, jež se postupně zvedalo do příkrých skalnatých svahů Ámurských hor. Slunce se ještě neobjevilo, ale noc už pomalu ustupovala do hlubin ostrova. V okamžik, kdy začaly první slabé paprsky tápat nad rozbouřenou hladinu nekonečného oceánu, se po celém městě ozvalo hlasité dunění rohů.

Ronir vyděšeně procitl a první okamžiky zmateně hleděl na ošuntělý strop a pomalu si vybavoval vše, co se včera dělo. I zbytek domu se okamžitě dostal na nohy.

„Pane," opatrně si Svatava klekla k Ronirovi, „je to tady."

„Dobré jitro," pousmál se a postavil se na nohy, zprvu ještě vratké,

„Není čas se zdržovat," nervózně přešlapoval Finn po místnosti. „Nesluší se mít tak málo času na přípravu, ale na něco takového si Labron nehraje. Až zazní druhý roh, musíme být venku."

Všichni čtyři skromně pojedli krajíce chleba, jež jim pomalu ale jistě ubýval a připravili se na odchod. Jako příprava se bralo oblečení si starých potrhaných rukavic, které měly částečně chránit dlaně otroků od ran a mozolů. Už teď se Ronir začal obávat, a to zcela právem.

Za druhého hřmění rohu Meers otevřel dveře z domu a tím Ronirovi poprvé ukázal vnitřek tohoto města, jelikož když tudy byl včera večer veden, měl přes hlavu přehozen a uvázán plášť. Ronir netušil, zda ho pohled na špinavé město leníků pod nadvládou

Caralona překvapil nebo ne. Čtveřice se každopádně vydala špinavou uličkou na hlavní náves, kam se zbíhaly chodníky od všech domů okolo. Místo květin nebo alespoň trávníku se všude kolem rozprostíralo jen bahno, nebo špinavé dlaždice. Ronir pohlédl nalevo od sebe, kde do výšek čněly přední vrcholy Ámurských hor a na nichž další malé dřevěné domky, z nichž vycházely zástupy lidí.

„Tohle je ráno v Labronu," promluvila Svatava. „Už téměř sto let."

„Příští rok přesně sto let," upřesnil Finn.

Ronir si následně všímal, že ačkoli se rozhlížel sebevíc, nezahlédl jediné obydlí, jež by disponovalo alespoň malým okýnkem. Brzy však jeho pohled upoutalo něco úplně jiného. Na návsi se shromáždilo kromě stovek obyvatel města taktéž mnoho mužů v černých pláštích. V rukou svírali dlouhé meče s lesklou stříbrnou čepelí a bedlivě sledovali dění po celé ploše. Ronir se snažil zahlédnout sebemenší odlesk jejich očí, ale celou jejich tvář sžíral noční stín. Dlouhou dobu se ani nepohnuly, tudíž ještě více působili pouze jako sloupy z černého kamene. Nemuseli nic dělat a i přesto z nich vyzařovala nepříjemná tíseň, která zužovala i Ronirovo statečné srdce, jaké má každý rolianský voják.

„Co se bude dít teď?" opatrně se otočil na Meerse, jež kráčel po jeho pravici, tudíž ho ve východní záři vnímal jen jako siluetu.

„Brzy poznáš," odvětil Meers.

V následujících minutách se celé náměstí začalo plnit k prasknutí. Jen v jejím prostředku zůstalo čnět volné místo, kam se brzy do kruhu rozestavěli další zahalení muži. Na zhruba metrovém kamenném

stupínku stanula stejně děsivě působící figura. Ronir usoudil, že se musí jednat o nejvyššího ze všech.

„Tvrdě pracující lide města Nirnob," promluvil asi tím nejhlubším hlasem, co Ronir kdy slyšel. Tento fakt byl umocněn tím, že jako rolianský bojovník slyšel už nespočet hlasů těch nejstatnějších mužů. „Je tu den číslo 36 457. Tolik dní je vaše čest pracovat na rozkvětu říše Velkého Caralona!"

„Caralon!" přes celé město se ozval jednotný výkřik lidu včetně Svatavy, Finna a Meerse. Jen Ronir byl pochopitelně nepřipraven.

„Vydejte se jako jeho věrní služebníci do končin této země a tím mu prokažte svou věrnost!" pokračoval skoro mechanicky znějící hlas černočerné postavy čnějící nad plným náměstím.

„Teď nás rozdělí do čtyř hlavních skupin," špitl Finn směrem k Ronirovi.

Ronir čekal, že se bude jednat o normální rozčlenění, které budou řídit právě desítky ozbrojených mužů, avšak v tom se mýlil. Najednou jako by se mu zatmělo před očima. Zaslechl hlasité vyřčení neznámých slov nejvyššího představitele stráží a ve stejný okamžik mu myslí přeběhla zvláštní vidina nekonečných polí na jejichž pozadí se tyčilo vysoké pohoří. Až za další chvíli znovu dokázal otevřít oči. Když to však udělal, jako by přesně znal pokyny, jež má splnit. Rozejít se ulicí na levém zadním rohu náměstí za ostatními a kráčet kilometry do srdce říše Labron. Zběsile mu bušilo srdce, jelikož si uvědomoval, že své myšlenky neovládá on sám, nýbrž to bylo něco mnohem mocnějšího. Aniž by bral ohledy na Finna, Meerse nebo Svatavu, vydal se sebevědomě do temnějších zákoutí města, které ho brzy

dovedly na úplný okraj. Tam se zvedal svah, na němž se klikatila kamenitá cesta. Za zástupy desítek dalších začal stoupat vzhůru ke skalám. V následující půl hodině nevnímal jiný hlas než ten, který ho ovládal na cestě z města. V místech, kde travnatý svah přecházel v hradby ostrých skalních výběžků, pěšina ústila do tunelu nacházejícího se vysoko nad úrovní města. Za normálních okolností by se Ronir ohlédl za sebe a spatřil úchvatné nebe ozářené paprsky sílícího slunce, avšak teď místo toho slepě kráčel vpřed do temnoty. I tam, kde jeho oči v matném svitu pochodní na hrubě opracovaných stěnách tunelu pořádně neviděly, ho hlas v hlavě vedl. Nedokázal určit, jak dlouho v zástupu procházeli pod hřebeny Ámurských hor, ale když se ocitli opět venku na světle, najednou procitl.

Spatřil pod sebou hnědé lány táhnoucí se do dálky jak na šířku, tak na délku. Dolů do nížiny vedla široká cesta klikatící se po západním úbočí pohoří. Ronir už v hlavě necítil neznámý hlas, nýbrž své vlastní myšlenky, které nedokázaly pobrat změnu krajiny z nehostinného skalnatého pobřeží k na první pohled mírumilovných plání zalité oranžovohnědou barvou.

„To, co tě sem vedlo od města byl hlas samotného Caralona," promluvil k němu zezadu Finn.

„Mám dojem, jako by to vše bylo jen sen," zareagoval Ronir poté, co se vzpamatoval z počátečního překvapení, že je tu Finn s ním.

„Caralonova mysl tě rozdělila do této skupiny a přes tunel Benud tě dovedla až sem. Tady už jsme pouze pod plnou mocí Caralonových služebníků," vysvětloval Finn a u toho nenápadně hleděl kolem sebe.

„Ani v Rolianu se neví, co je vlastně Caralon zač," pokrčil rameny Ronir. „Vždyť to nemůže byt obyčejný muž. Je to čaroděj, titán nebo něco podobného?"

„Titán?" překvapeně na něj pohlédl Finn. O nikom takovém zatím neslyšel.

„Ve Svandonu už nežijí nebo je alespoň nikdo za poslední desítky let neviděl," vysvětlil Ronir. Klidně by tento podivuhodný druh dříve obývající především sever ostrova, popsal podrobněji, ale ne v tak nejisté situaci, kvůli které se cítil velmi nekomfortně."

„Netuším, co je Caralon zač, ale titán podle mě ne," zakroutil hlavou. „Obyčejný smrtelník ho nikdy nespatřil. Říká se ale, že ze západu přijel jako normální člověk."

„A ani tito služebníci nikdy nespatřili jeho tvář?" kývl Ronir směrem ke dvojici rychle kráčejících mužů v černém.

„Možná také ne," pokrčil s neurčitostí Finn, „a dej si pozor na to, co říkáš. Oni hodně dobře slyší. Obecně bude nejlepší, když nezazní jméno Vládce ani jeho služebníků."

„Dobře," přikývl Ronir.

V následujících minutách se rozhostilo mezi dvěma muži ticho. Oba sledovali krajinu po obou stranách cesty. Ronir začal zjišťovat, že tak, jak se krajina jevila kouzelná zdálky, už vůbec nevypadá zblízka. Bolely ho oči při pohledu na nekonečné moře oranžových kvítků. Občas se ohlédl za sebe a viděl, jak se vzdalují vrcholy hor, po nichž ještě před hodinou sestupovali dolů.

„Kde je teď Svatava a Meers?" zeptal se Ronir najednou.

„V jiné skupině," kývl Finn hlavou napravo od sebe. „Tady a tam daleko na severovýchodě, kde jsou prý obilná pole, sklízí hlavně ženy. My muži budeme pokračovat zhruba dalších dvacet kilometrů dál na západ, až dojdeme k hlavní křižovatce. Tam se přes tuto cestu kolmo kříží jiná. Ta spojuje severní a jižní pobřeží Labronu, přesněji ty dvě strážní věže, jejichž jména jsi včera večer říkal, ale raději jsem je hned zapomněl. Tahle cesta po křižovatce pokračuje dále rovně na západ až k Velké východní řece, ale od ní nás samozřejmě drží v bezpečné vzdálenosti."

„Samozřejmě," zamumlala Ronir a hrdlo se mu sevřelo při jediné myšlence na to, co ho v následujících hodinách bude možná čekat.

„To, čím Labron disponuje je speciální rostlina Kalmatyn. Nepodobá se to žádné jiné plodině, co jsem kdy viděl, ale je dost možné, že u vás v Rolianu roste ještě plno zajímavějších věcí. Teď ti možná ta pole přijdou ještě pěkná, ale připrav se, že odpoledne to tu bude vypadat o dost jinak. Až nebude nic na povrchu, budeš muset zabrouzdat hluboko do země."

Ronir Finnova poslední slova plně nepochopil ale považoval za zbytečné se dál vyptávat. Uvědomoval si, že až se za necelou hodinu pochod dostane ke Křižovatce, bude mu vše jasné.

„Až se tam dostaneme, budeme rozděleni do dalších skupin a je skoro stoprocentní, že se do setmění znovu neuvidíme," pokračoval Finn.

„Na co se vlastně Kalmatyn používá?" zajímalo Ronira.

„Nevím přesně, ale rozhodně má všestranné využití," odvětil. „Se Svatavou a Meersem jsme o tom nespočetněkrát přemýšleli a dospěli

jsme k závěru, že jeho jarní květy se používají na výrobu léčiv, ze sušených stonků a listů se získává silné koření a klasy mají stejnou funkci jako obyčejné obilí. Naše životy to ale podle všeho nijak neovlivňuje. Většina sklizně je zřejmě určena někomu jinému. Nejzásadnější na Kalmatynu je však to, že to je čistě Caralonův objev, tudíž ho ovládají podobné síly jako nás všechny. Plodí po celý rok, a hlavně přes noc vždy doroste do své původní podoby. Mám také podezření, že Caralonovi zajišťuje schopnost ovládat myšlenky a stárnutí všech tady."

„Tím pádem sklízení nikdy nemůže skončit," zašeptal Ronir se sevřeným žaludkem.

„Přesně tak," přikývl Finn.

Za další dvě hodiny se před desítkami mužů začala tyčit vysoká mohyla. Ronirovi došlo, že se jedná o součást křižovatky, za níž pozná krutost místa, kam se nevědomky dostal. Od jižního pobřeží Labronu k severního to bylo nějakých devadesát kilometrů a kamenitá silnice, na níž se nacházel Finn s Ronirem ji křížila v první třetině.

Vzápětí cizinec poprvé vstoupil do kalmatynových polí. Učinil tak až poté, co do nitra jeho mysli opět vstoupil tajemný hlas. Nutil ho postupovat hlouběji mezi rostliny sahající mu po kolena. Pochod byl tímto rozdělen na menší skupiny čítající maximálně pět mužů. Každá tato skupina se vydala pěšinami dál. Opět je pohlcovaly lány, jež tu většina sklízela už desetiletí. Stejně jako tomu bylo při odchodu z města, Ronir ztratil pojem o čase. Zda šel čtvrt nebo rovnou celou hodinu, pro něj byla záhada.

Jeho mysl se opět rozjasnila až na zvláštním vršku, který mu poskytoval plný třistašedesátistupňový rozhled. Daleko na východě pohoří Ámurských hor, na severu další nekonečné lány stejně tak jako na západě. Jen po své levici si všiml něčeho zvláštního. Jeho zrak neupoutala nejdříve vzdálená hladina moře a nezřetelně se tyčící pevnost Con Tavasa, nýbrž zvláštní rýha zhruba kilometr jižně od něho. Čím déle ji sledoval, tím hlubší a delší mu připadala. Brzy si uvědomil, že nevidí na její dno, jakožto ani na její začátek a konec. Jediné, co dokázal rozeznat byla skalnatá stěna jen z části osvícena dopoledním sluncem.

Ani teď však neměl Ronir klid, jelikož se za ním objevil jeden ze strážníků, kteří se rozprostřeli po kilometrových polích. Přistoupil k němu a okamžitě poznal, že je tu nový. „Jsem tvůj strážce. I když tě teď Velký Caralon plně neovládá, já z tebe nespustím oči. Před sebou máš práci na čtverci o rozloze jednoho hektaru. Do setmění se z něho nedostaneš a nebudeš mít možnost odpočinku. Tam na to místo budeš třídit vše, co sklidíš na kořínky, květy nebo klasy. Za setmění si pro tebe přijdu."

Ronir neodpověděl, přece jenom žádná reakce nebyla třeba. Jen se porozhlédl kolem sebe a v hlavě si vymezil plochu jednoho hektaru. Jelikož byl prosinec, foukal chladný bodavý vítr, proti čemuž Ronir nemohl nic zmoct. Pouze ho těšila skutečnost, že se z východu dostával zlatý kotouč stále výš a výš.

„Na co čekáš?" tvrdě na něj zatlačil hlas. „Támhle máš motyku, lopatu a další náčiní!"

„Chápu," hlesl Rohir a pár kroky se přiblížil k hromadě náčiní s dřevěnými rukojeťmi, na kterých desítky let zanechaly plíseň a hnilobu. Ohnul se k malé motyce, opět se narovnal a popostoupil dál k hustým řadám Kalmatynu.

„Nezapomeň, že tě mám stále na očích," naposledy k němu promluvil hluboký hlas. Zmlkl, ale dál nehybně stál s pohledem upřeným na muži odevzdaně se chopícím motyky, jejíž rukojeť byla na sklonku svého života.

Ronir neodolal a zblízka pohlédl na rostlinu, která ovládala osud celého Labronu. Nedokázal uvěřit, že jen kvůli malým oranžovým květům a nahnědlým špičatým listům se stalo z této východní části ostrova nesnesitelné místo k životu. Rukou přejel přes stonek až k mokré zemi a kolem kořenů odhrnul hromádku bahna. Bez námahy vytáhl celou plodinu a němým pohledem si prohlížel její půl metrovou velikost. Vyrušila ho až další nadávka za strany stráže, po níž rostlinu vzal, utrhl z ní květ a kořeny a ty hodil na tři hromádky opodál. Takto pokračoval dál, až se začínal brodit v nepříjemném blátě skrývajícím poctivě větvené kořínky. Po alespoň třech hodinách práce už neměl sílu stát a jen si klekl na zem a špinavýma rukama dále hrabal po spodních částech Kalmatynu. Slunce jako by se nechtělo odebrat z oblohy a Ronir nezvládal ovládat potřebu neustále hledět před sebe na pohoří Břidlicových hor. Moc dobře věděl, že před nimi Labron končí, a naopak začíná Kerbol a Zalorb.

Z mechanické práce, kterou už ani vědomě neovládal, ho vytrhlo až náhlé zadunění rohů. Zněly úplně stejně jako ráno při svítání, a dokonce roznášely po širokém okolí stejný pocit napětí. Temný muž,

který Ronira po celé hodiny bedlivě sledoval teď k němu přistoupil a promluvil: „Na první den tady celkem dobré.“

Ronir nereagoval a pouze se pomalu postavil na nohy a těžce se snažil narovnat svá bolavá záda. Vůbec ho netěšilo vědomí, toho, že se bude muset ještě mnoho dlouhých kilometrů přesouvat zpátky do města. Teď klopýtal před strážcem zpátky na hlavní cestu. Alespoň jeho hlavu neovládl hlas samotného Caralona. Cesta mohla být dlouhá zhruba čtyři kilometry a zabrala jim necelou hodinu. Dalších několik jich čekalo zpátky na východ k městu.

„Ronire,“ najednou se za ním ozval povědomý hlas, „to jsem já, Meers.“

„Rád tě zase vidím,“ vydechl Ronir a bedlivě si prohlížel stejně zmožený zevnějšek svého přítele. Meers tuhlo každodenní rutinu znal desítky let a stav svého těla bral jako samozřejmost.

„První den jsi zvládl,“ pohlédl na něj Meers bez výraznější známky obdivu. „Teď nás však čeká ještě cesta zpátky do města.“

„Těším se, až se shledáme i s Finnem a Svatavou a budu s vámi moci něco probrat,“ odpověděl Ronir a snažil se klopýtat tempem, jež udávali služebníci v čele pochodu.

„O co se bude jednat?“ znepokojeně se zeptal Meers a jeho čelo se typicky podezíravě zkrabatilo.

„Rozhodně se o tom nemůže mluvit tady a teď,“ odvětil Ronir a v průběhu dalších hodin toho moc nenamluvili.

Konečně, když slunce na západě vykukovalo pouze svou poslední čtvrtkou zpoza Břidlicových hor, začali muži stoupat po široké cestě nahoru do Ámurských hor. Ronir s Meersem brzy zahlédli i tunel Benud, jímž se měli dostat do města na pobřeží. Jelikož jim v tuto chvíli Caralon neslídil v mysli, dokázali vědomě určit, o jak dlouhou cestu pod štíty hor se jedná.

„Tenhle tunel má asi tak tři kilometry," najednou promluvil Meers, jako by četl Ronirovy myšlenky.

„Brzy už tak musíme být na konci," únava byla znát i na jeho hlase.

„Mám dojem, že v dáli vidím světlo," odpověděl Meers a i Ronir si vzápětí všiml, že přes hlavy mužů kráčející před nimi prosvítá slabé světlo.

Uběhlo tak dalších deset minut a před nimi se otevřel výhled na moře. Pod nimi leželo temné tiché město, do něhož z hor mířily předešlé zástupy, jejichž členy mohla být i Svatava a její bratr. Po kamenité cestě sešli z posledních hřebenů a ocitli se ve špinavých ulicích, jež ráno s Caralonovou silou v mysli přehlíželi.

Skupina leníků byla zavedena na stejné rozlehlé náměstí jako ráno a na vyvýšený stupínek si stoupla ta stejná ohyzdná postava s nepřirozeným hlasem.

„Tímto končí den 36 457, během něhož jste měli tu čest sloužit vašemu vládci, Velkému Caralonovi!" zvolal do davu.

Ronir čekal, že se celým městem ozve stejný jásot jako ráno, avšak tím se mýlil. Brzy si však uvědomil, že stovky zničených mužů a žen na to zkrátka neměla sílu a náladu. Místo toho panovalo tíživé ticho

přerušované občasným šustěním nebo klapáním těžkých bot ozbrojených stráží.

„Jděte!“ pokračoval hluboký hlas pronikající černým závojem. „Jděte! Odpočívejte, ať zítra můžete opět pracovat ve službách Caralonových!

Tím to skončilo. Všichni se začali rozcházet do všech směrů a ani Ronir s Meersem tam nezůstali jen tak stát. Hledat někde Svatavu a Finna bylo zbytečné, jelikož měli sami dojít do chatrče pár stovek metrů od náměstí.

„Nechceš alespoň naznačit, o čem s námi budeš chtít mluvit?“ zeptal se Meers, když po cestě stoupali do horních ulic.

„Rád bych ještě věděl, zda třeba Caralon tajně neslídí v našich hlavách i když o tom nevíme,“ Ronir jaksi zneklidněl.

„Jsem přesvědčen, že ne,“ zakroutil hlavou, „nedělej si starosti s tím, co si tu lidé říkají nebo co si myslí. Je dost mocný na to, aby ho něco zneklidnilo.“

„Zeptám se tě tedy,“ nervózně se Ronir porozhlédl kolem a ztišil svůj hlas, „přemýšlel jsi někdy o tom, že by ses pokusil utéct?“

„Utéct?“ zopakoval Meers, načež se zarazil. „O tom jsem přemýšlel od prvního dne, kdy jsem vyšel na západ do polí. Už mnoho lidí se o útěk pokusilo, ale nikdo neuspěl.“

„Co kdybys však se mnou měl větší šanci než ti před námi?“ zeptal se Ronir.

„Nějaká větší šance ti je tady v Labronu k ničemu,“ odvětil s pohrdavým úšklebkem Meers. „Už o tom nemluv. Počkej, až budeme doma se Svatavou a Finnem.“

Ronir poslechl a dokud nedošli k jejich obydlí, smutně se krčící na vršku mezi dalšími několika stejně potrhanými domy, mezi sebou nepromluvili. Oběma se však zvláštně ulevilo, když vstoupili do světnice, kde na ně čekali zbylí dva spolubydlící.

„Tak jste se vrátili!“ vyskočila a šla obejmout Meerse a vzápětí i Ronira, což ho překvapilo.

„Ano a Ronir by s vámi chtěl něco probrat,“ pohlédl Meers na rolianského muže, načež zakroutil hlavou tak vehementně, že se jeho rezavé kadeře divoce roztančily. „On totiž chce uniknout.“

„To přece nejde,“ smutně se posadila na vrzající židli Svatava. „To se ještě nikdy nikomu nepodařilo.“

„Svatava má pravdu,“ promluvil Finn z rohu místnosti, „přesto bych však rád věděl Ronirův plán, pokud tedy nějaký má.“

„Vím, že vše, co jsem ti před chvíli řekl Meersi, bylo uspěchané a naivní,“ začal Ronir nejprve. „Já tu ale nechci zůstat za žádnou cenu a když opravdu nebudete chtít vy, já se uprchnout pokusím. Budu však potřebovat vaši pomoc v podobě znalosti téhle země. Já znám zbytek ostrova, ale Labron je pro mě velkou neznámou.“

„Neříká se mi to tak lehce, ale skutečnost, že se mezi námi objevil rolianský válečník mi dodala jakousi naději. Stále si nejsem jistý, zda se tě rozhodnu následovat, ale i kdybych tak neučinil, alespoň ti poskytnu pomoc, jakou budu moct,“ Finn mluvil tiše a soustředěně.

„Nabízím vám volnost, osvobození,“ hlesl Ronir. „Neručím, že by naše šance byly vysoké, ale dále už nedokážu snášet tohle mučení. I když tu jsem teprve první den, sžírá mě každá minuta s pocitem nesvobody.“

Rozhostilo se tíživé ticho. Ronir věděl, že je opět na něm, aby ho přerušil. Ve vzduchu se vznášela jedna jasná otázka, kterou nemusel nikdo z přítomných vyřknout nahlas.

„Můj plán se zakládá pouze na neurčitých znalostech Labronu, které jsem už odmala získával ze starých map. Jejich spolehlivost je však velmi malá a proto doufám, že budete moct svými postřehy přispět i vy."

„Pokračuj," pokývl mu Meers.

„Do karet nám hraje fakt, že je polovina prosince a za pár dní bude nejdelší noc a s ní nejvíce času na nepozorovaný únik," mluvil Ronir dál plynule. „Až 21. prosinec přijde, budeme se muset vydat na západ."

„Kudy?" přerušil ho pochybovačně Meers. Finn v klidu stál v rohu místnosti a trpělivě Ronira poslouchal.

„Víte, co je Caralonova slabina?"

„Není to ta zvláštní rýha táhnoucí se přes celý Labron od východu k západu?" Finn procitl z dlouhého přemýšlení.

„Ano, je," přikývl Ronir. „Říká se jí tak proto, že její dno není možné vidět ze stráží Con Tavasa. V okamžik, kdy se do ní dostaneš, máš obří šanci na uniknutí všem zlým pohledům. Netuším ale, jak se k ní chceš dostat přes Ámurské hory."

„To zní jako velmi dobrá cesta. V Caralonově slabině bychom možná měli nějakou šanci," téměř neznatelně se Finn pousmál.

„Jak to všechno o Caralonově slabině víš?" Meers podezíravě zabořil svůj pohled do Ronira.

„Jak už jsem říkal, od mala jsem byl v kontaktu se starými mapami tohoto území. V Rolianu nemáme zprávy o Labronu pouze

z posledních sto let, avšak tento podivuhodný přírodní úkaz tu existuje již odjakživa a popisuje ji mnoho spisů z dávných dob.“

„Jak ale poznáme, že se nacházíme právě blízko Caralonovy slabiny?“ Meers nepřestal pochybovačně kroutit hlavou.

„To poznáš,“ odpověděl Finn. „Ty jsi u ní zřejmě ještě nikdy nebyl, ale já ano a ze své zkušenosti tě ujišťuji, že to poznáš.“

„Dobře tedy,“ pokrčil rameny.

„Ale jak to chcete provézt?“ zeptala se Svatava, která do té doby mlčky přemýšlela. „Kde berete jistotu, že se přes ni stihnete dostat až k Velké řece předtím, než vás odhalí? Je to přeci oblast, kde je každý pod drobnohledem Vládce.“

„Nikde ji nebereme,“ odvětil sklesle Ronir. „Všechno bude zřejmě záviset na naši obezřetnosti a hlavně rychlosti. Bude záležet na tom, jak blízko k Velké řece budeme sklízet.“

„To je ten problém!“ přerušil ho rázně Meers. „Kdy nastane moment, kdy se všichni čtyři ocitneme dostatečně blízko hranic téhle země? Bude to trvat týdny, možná měsíce a možná se nám to také nepoštěstí nikdy!“

„Já s vámi nepůjdu,“ ozvala se Svatava. Její hlas byl tichý, ale zároveň rozhodný.

„Proč Svatavo?“ zareagoval překvapeně Finn.

„Beze mě budete mít větší šanci. Lépe řečeno, se mnou byste žádnou šanci neměli. Jsem jen slabá žena, která by tak náročnou cestu nezvládla. Věř mi, bratře.“

„To přeci nemůžeš,“ odvětil Finn. „Hned jak Caralon zjistí, že se nám podařilo utéct nebo, že jsme se o to vůbec pokusili, šli by po tobě.

Potrestali by tě za něco, čeho bys ani nebyla součástí a věř, že by ten trest byl to nejhorší, co jsi kdy v životě zažila!“

„Obětuji se,“ pokrčila rameny s vyrovnaným úsměvem. „Jestli chceme dokázat to, co jsme si zamanuli, budeme toho muset hodně obětovat. Na druhou stranu ani vy nemáte tušení, co se vám za hranicemi Labronu může stát. Co když vás Caralonovo sepjetí opustí a v mžiku začne vaše duše i tělo odpovídat vašemu věku.“

„Otázek je mnoho,“ dlouhé ticho prolomil Ronir, „a odpovědi leží pouze za Velkou východní řekou.“ Řekl to s jistotou, která neodpovídala pravému rozpoložení jeho nitra. Hluboce ho zasáhla slova z úst Svatavy a nedokázal na ni myslet s lhostejností, která by možná odpovídala tomu, že ji neznal ani čtyřiadvacet hodin. I za ten necelý den mu především její dobrosrdečnost nesmírně přirostla k srdci.

„Já vím,“ přikývl Finn, a ačkoliv se to snažil skrývat, nešlo si nevšimnout, že se mu oči začaly zalévat slzami. Do této chvíle byl přesvědčen, že cestu podnikne i se svou sestrou a její rozhodnutí s ním silně zatřáslo.

„I když mě budou mučit a nutit mě prozradit váš plán, neudělám to. Nic neřeknu,“ doplnila ještě Svatava. Její rozhodnost byla obdivuhodná.

„Dobře, teď bez Svatavy máme o něco vyšší šanci na úspěch, ale obávám se, že stále nedosahuje takových rozměrů, kvůli kterým bychom riskovali zkázu nás a našich blízkých,“ prolomil dlouhé ticho Meers.

„Když bychom se do Caralonovy slabiny dostali při setmění, do půlnoci bychom se k Velké řece dostat mohli," vyjádřil svou domněnku Ronir. Hned vzápětí však doplnil, že toto je verze, která by platila pouze pokud by do hluboké rýhy vstoupili maximálně patnáct kilometrů od západních hranic.

„To jsou všichni obyvatelé Rolianu tak naivní?" pohrdavě se zeptal Meers. „Jestli ano, divím se, že ta země na západě ještě existuje."

Ronira Meersova poznámka silně zasáhla a urazila. Uvědomil si pravou povahu toho menšího muže s řídkými zrzavými vlasy a blýskajícími se očima stejného odstínu. Meers opravdu nešel pro slovo daleko a nebál se projevit svůj názor.

„Naštěstí sis předtím, než jsem se objevil, nemohl být ani jistý, že Rolian existuje," zamumlal nakonec.

„Se vší úctou, Meers má pravdu," promluvil Finn, „obávám se, že cesta k západním hranicím bude trvat mnohem déle a vsadím se, že Caralonovi nebude trvat dlouho zjistit, že mu chybí tři leníci."

„Pokud budeme dostatečně rychlí, utekli bychom a stráže by nás už nedohonily," pokrčil rameny Ronir.

„Zajímavá úvaha," Meers s Ronirovými úsudky čím dál více ztrácel trpělivost, „jestli tohle považuješ za ‚větší šanci' tak možná raději do konce života zůstanu na těchto prohnilých polích, než abychom se dostali ještě blíže ke Caralonovi."

„Chceš tedy utéct nebo ne?" podrážděně se svého nejlepšího přítele zeptal Finn.

„Ano to chci," zasmušile odvětil Meers, „ale s plánem, jež nevyjde z makovice tohohle chudáka ze západu."

V ten moment se Svatava zvedla ze židle a se slzami stékajícími po jejích bledých tvářích vyšla ven. Ani jeden ze tří mužů nechápal, co se jí stalo, ale brzy si začali vše dobře uvědomovat. Vším, co tu před chvíli vyřkli, dali najevo, že riskantní útěk myslí vážně. I přes všechna nebezpečí je to táhlo do svobodných končin Svandonu.

„Jestli je tohle jediná naděje, přizpůsobím se Ronirovým plánům," promluvil vyrovnaným hlasem Finn, „žádná potenciální cesta nebude obsahovat méně rizika."

„Děkuji, Finne," Ronir pohlédl do očí jedinému člověku, který teď při něm stál.

Vzápětí Finn vyšel ven, aby Svatavu utěšil. Nemohl jí však lhát a musel jí potvrdit, že opravdu podstoupí všechna rizika, aby se dostali za hranice Labronu. Svatavu to zlomilo, ale už jeho rozhodnutí nemohla změnit. Upřímně to ani nechtěla, protože kdyby toho byla schopná, taktéž by to učinila. Tímto však podepsali jasný ortel nad jejím budoucím životem. V obou případech, kdy by se jim podařilo uprchnout nebo by byli naopak chyceni, Svatava by jistě neunikla Caralonovu krutému trestu. Věděla, že ji nečeká smrt – to nebyl Caralonův způsob – a přitom právě odchod z tohoto potemnělo světa bylo jediné, po čem toužila.

Ještě ten večer muži dopodrobna vymysleli a probrali celý plán. Svatava je zvládala vždy poslouchat jen chvíli. Nedokázala ovládnout nával žalu, který ji pohltil pokaždé, když pomyslela na všechna rizika, kterým se trojice statečných mužů vystaví.

Závěrečný plán zněl jednoduše: V okamžik, kdy si budou jisti, že se nachází v blízkosti Caralonovy slabiny, pokusí se k ní dostat. Caralonovou slabinou se měli dostat k toku Velké východní řeky, která však naštěstí v té oblasti neměla být širší než sedm metrů. Tím by překročili hranice Labronu a mohli by se vydat do Břidlicových hor. I když Ronir Finnovi a Meersovi podrobně popsal cestu přes pohoří, nemohl očekávat, že by jim to k něčemu pomohlo, kdyby se tam ocitli sami. Vše by bylo o tolik jistější, kdyby u sebe měl alespoň malou mapku.

Při nejlepším by to měli udělat všichni tři, ale to se zdálo jako nemožné. V nastalé situaci zkrátka měl každý jednat sám za sebe, i když Ronir musel Finna a Meerse upozornit na to, že za hranicemi Labronu těžko najdou správnou cestu, která je dovede do Migala. Ano, to měl být jejich cíl. Přístavní město na jihu Zalorbu, odkud poté měli lodí odplout do Rolianu. V hlavním městě této západní země poté měli nalézt krále a zburcovat ho k zahájení tažení na východ. Pokud by se vše podařilo, měli šanci změnit celý osud východního pobřeží Svandonu.

Tento plán sice zněl jednoduše, ale jeho provedení bylo všechno jen ne jednoduché. Jaká cesta za osvobozením je ale snadná?

III. Slabost a strach

Druhý den ráno se Finn neloučil se Svatavou tak jako jindy. Naopak mnohem srdečněji a zdlouhavěji. Byl si totiž dobře vědom, že možná svou sestru po dnešku už nikdy neuvidí. I na Meerse padla značná melancholie, a i když ho ke Svatavě nedrželo pokrevní pouto, stále si jí nesmírně vážil. Oba však připouštěli, že zvládnout uskutečnit svůj plán hned první den by bylo až moc pohádkové. Finn byl jednoduše pesimista a Meers se nemohl smířit s tím, že plán byl vymyšlen nějakým cizincem, který se tu objevil teprve před dvěma dny.

Ronira už neznervóznil ranní rituál, při němž byl donucen oslavovat 36 459. den práce pro velkého vládce Caralona. Dokonce se těšil, až mu hlavou začne opět projíždět ta chladná temnota, načež se zčistajasna objeví o několik desítek kilometrů jinde. Doufal jen v to, aby byl doveden do blízkosti Caralonovy slabiny. To mohl poznat pouze podle obrysu Břidlicových hor na západě a přesněji umístění nejvyššího vrcholku Inghallen. Pokud by se tyčil nalevo od něj, bylo by zle, pokud naopak napravo, znamenalo by to, že se nachází velmi blízko Caralonově slabině.

Konečně došlo k tomu, že se mu zatmělo před očima a na dobu neurčitou ztratil pojem o všem okolo. Když se znovu probral, bodl ho do srdce nepříjemný pocit zklamání. Netušil, jak jsou na tom Finn s Meersem, ale on jasně viděl Inghallen tyčící se nalevo od něj. Odhadem mohl být i několik kilometrů severně od centrální

labronské cesty. Pro něj se tedy útěk stal neproveditelným. Během práce však nedokázal přemýšlet o ničem jiném než, zda už náhodou Finn nebo Meers neuhání směrem na západ. Upřímně jim to přál, ale zároveň se obával, že bez jeho vedení v neznámé divočině dlouho nevydrží.

Den opět ubíhal ukrutně pomalu. Slunce jako by zamrzlo na jednom místě a za žádnou cenu se nechtělo posouvat dál na západ. Ronira pohled na něj začínal čím dál tím rozčilovat, a tak v následujících hodinách ani jednou nevzhlédl k obloze. Veškerou svou pozornost věnoval oddělování jednotlivých částí kalmatynu. Před očima už měl pouze rychle se střídající oranžovou a hnědou barvu. Veškeré pohyby rukou činil podvědomě. Měl za sebou teprve necelé dva dny práce na labronských polí a už mu ta činnost naprosto otupěla smysly. Jaké to muselo být pracovat tu každý den po dlouhá desetiletí.

Konečně se ozvalo hluboké dunění rohů. Práce byla u konce. Ronir opět viděl osvobození v temnotě, která měla brzy zalít jeho mysl. Chtěl totiž alespoň na okamžik ztratit pojem o tomto hrozném místě. Poslední jeho myšlenka, byla, zda až se vrátí zpět do Nirnobu, shledá se znovu s Finnem a Meersem. Následně i ona byla pohlcena nepopsatelnou silou.

Najednou stál na tom stejném místě jako dnes a včera ráno. Náměstí bylo zaplněno obyvateli města, kteří se pomalu odebírali do svých chatrčí. Ronir se rozhlížel všude kolem, zda nespatří své dva přátele. Se zběsile bušícím srdcem kráčel do domku vyčnívajícího na svahu. Ještě, než se opřel do ztrouchnivělých dveří, podíval se za sebe.

Městem tekly proudy malých černých postaviček, ale k němu samotnému se nikdo nepřibližoval. Jestliže se dnes odpoledne znovu objevili v Nirnobu, musí už být vevnitř. Zhluboka se nadechl a vtrhl do světnice. Na okamžik se mu zcela zastavilo srdce. Potemněla místnost v sobě nikoho neskrývala. Finn, Meers a ani Svatava tu nebyli! Představoval si, jak jeho přátelé uhání Caralonovou slabinou na západ. Dokonce se pousmál při naději, že se k útěku nakonec odhodlala i Svatava. Až postupně mu začínalo docházet, v jaké situaci se nachází on sám. Byl jediným, komu se nepodařilo zmizet, a přitom zrovna on vymyslel celý plán! Vzedmulo se v něm rozhořčení nad nepřízní osudu a nespravedlností, která vládla světu.

Měl sto chutí kopnout vší silou do jedné z židlí, ale ještě předtím, než stihl prastarému kusu nábytku uštědřit ničivou ránu, otevřely se dveře. Na prahu se objevily tři postavy. I přes stín, který prozařovaly pouze Svatavy blonďaté a Meersovy rezavé vlasy, rozpoznal v jejich očích trpké zklamání. Jemu samotnému však spadl obří kámen ze srdce. Představa toho, že by ty tři už nikdy neviděl, byla děsivá.

„Tak jsme se vrátili," zamumlal Meers a střelil po Ronirovi neurčitý pohled. Skoro jako by od něj čekal nějakou výtku nebo kázání. Ronir však mlčel a po chvíli pouze unaveně vzdychl.

„Zítra se o to pokusíme znovu," řekl konečně.

„Máme štěstí, že nám byla přidělena další dávka," Finn přistoupil k polici v rohu místnosti a vzal z ní velký bochník chleba. „Alespoň na to budeme mít dost sil."

Za svítání vládla v chatrči zamlklost. Bez jediného slova se všichni čtyři najedli čerstvě přiděleného chleba Následovala rutina, které se Ronirovi vryla do mysli, ačkoliv ji zažil teprve dvakrát. I potřetí se dělo v podstatě to samé. V posledních chvílích na nirnobském náměstí myslel jen a pouze na Inghallen. Na jeho poloze záviselo úplně vše. Pod Ronirem se málem podlomily nohy, když bělostný vrcholek specifického tvaru spatřil nalevo od sebe. Opět se nacházel kilometry daleko od Caralonovy slabiny. Neskrývaně si povzdechl a už automaticky poklekl k chladné zemi a chopil se prvního trsu kalmatynu. Brzy se do činnosti vžil a už ji vědomě neovládal. Stal se strojem a jediné, co na něm zůstalo lidské, bylo pociťování ostré bolesti celého těla a chladu, jenž kradl citlivost z konečků prstů, tudíž se precizní práce se třemi částmi kalmatynu stala ještě náročnější.

Den se nepříjemně vlekl. Bylo to i tím, že již od rána bylo zataženo a brzy začalo hustě sněžit. Když se konečně zachvěla zem duněním stovek rohů, byla pokryta nejméně pěti centimetry sněhu. Ronir se postavil na zdřevěnělé nohy, kterými nešlo jednoduše hýbat, ale na vojákovo ostré pobídnutí musel okamžitě reagovat. Zcela zničen se vydal s ostatními zamlklými muži směrem na východ. Pohled na skalnaté Ámurské hory působil jako vysvobození.

Za tunelem vstoupili do města a zamířili dolů na náměstí. Ronir se nepřetržitě rozhlížel všude kolem, zda neuvidí své přátele. Chvíli začal věřit, že našli své štěstí a už jsou dávno na cestě na západ. V tom však rozpoznal mezi desítkami dalších Meersovu tvář.

„Tak tu taky pořád jsi," promluvil k němu ne zrovna vlídným hlasem.

„Copak jsi očekával, že se to podaří hned napoprvé?“

„Ne, samozřejmě, že ne,“ zakroutil hlavou Meers, načež se oba rozešli namrzlou cestou směrem k jejich obydlí.

„Kde je Finn?“ zajímalo Ronira.

„Šel napřed se Svatavou,“ odpověděl Meers.

„Takže se to nepovedlo ani jednomu z nás,“ zamumlal si Ronir spíše pro sebe.

I když v chatrči panoval stejný chlad jako venku, alespoň její stěny chránily od nepříjemného větru. Ronir unaveně vydechl, když s Meersem vstoupili ztrouchnivělými dveřmi do světnice. Tam v jednom rohu stála Svatava a na židli seděl Finn. Jeho tvář byla až nepřirozeně skleslá. Bezpochyby se muselo stát ještě něco dalšího než neustálé těžení kalmatynu. Svatavě už to zřejmě prozradil.

„Stalo se něco?“ promluvil do nepříjemného ticha Meers.

Finn neodpověděl a Svatava nejdříve zběsile kroutila hlavou, a přitom jí do očí vhrkly slzy. Potom promluvila: „Měl šanci utéct. Mohl odsud jednou provždy zmizet a on to neudělal!“

Ronir si povzdechl a Meers v sobě hledal slova, kterými by svého přítele pokáral.

„Proč jsi to neudělal?“ zeptala se Svatava Finna ostrým hlasem.

„Nemohl jsem,“ odvětil nevýrazně. Pohledem probodával zaprášenou podlahu mezi svýma nohama.

„Jak jako, že jsi nemohl?“ nechápavě na něj promluvil Meers. „Včera přece jasně zaznělo, že pokud by i jen jeden z nás měl šanci, musí ji využít.“

„Bál jsem se,“ přiznal nakonec Finn.

Ronir se těžce posadil na druhou židli. Tuto odpověď zřejmě očekával.

„Ano, bál jsem se utéct. Bál jsem se všech nástrah a nebezpečí, které by mě po cestě čekaly, a hlavně jsem se bál tu nechat vás všechny. Hlavně tebe, Svatavo," dořekl a zoufalým pohledem vzhlédl ke své sestře.

„Jsi hlupák, bratře," odpověděla. „Tohle je vaše poslání a nesmí vám v něm bránit soucit. Já jsem tenhle osud přijala a klidně obětuji život, pokud to bude cena za váš útěk. Jste hrdinové už jen proto, že jste vymysleli plán, jak utéct a teď už vám ho stačí jen provést."

„Svatava má pravdu," přitakal Ronir. „Měl jsi jedinečnou šanci zachránit sám sebe a možná celou tuto zem a zahodil jsi ji kvůli soucitu a strachu. Já to chápu, ale uvědom si, jak hloupě to zní. Měl jsi šanci změnit osud celého východního pobřeží ostrova! V tvých rukou ležely životy tisícovek lidí a ty jsi je zahodil jen kvůli strachu z toho, co tě po cestě čeká. Samozřejmě, že by tě potkaly strasti a nepříjemnosti, ale ty by sis s nimi poradil, protože by tě vpřed hnala víra v lepší budoucnost."

„Mluvíš dost solidně na obyčejného vojáka," prohodil s kousavým úsměvem Meers. Stále v něm velmi živě zůstávala zášť z předvčerejšího večera.

„Děkuji ti za tvůj proslov," Finn tentokrát vzhlédl k Ronirovi. „Jsem si toho všeho vědom a také toho, že jsem pochybil. Prosím ale i tebe, abys něco pochopil. Jsem obyčejný rolník, co už po dlouhá léta neděla nic jiného, než že se hrabal v bahně! Myslíš si, že tenhle rolník může změnit osud tolika věcí?"

„Ne, nemůže," odpověděl Ronir. „A proto se musíš stát někým jiným."

IV. Mlžný opar naděje

Ronir už dávno věděl, co a jak ráno udělat, vzhledem k tomu, že to byl už jeho čtvrtý den práce na polích. Po včerejším neúspěchu jeho motivace značně klesla a v podstatě se kompletně vzdal naděje na pozitivní zvrat. Meers o tom smýšlel zhruba stejně a pouze na Finnovi se zdálo, že ho nemrzí, že se jim zatím nepodařilo uskutečnit svůj plán. Držela ho tu láska ke Svatavě a nechuť nechat ji tu úplně samotnou a pravděpodobně ji dostat do nebezpečí.

S dneškem však přišla druhá šance, kterou všichni tři chtěli za každou cenu využít. Stejně jako přechozí dny se ráno navzájem rozloučili a vydali se na náměstí, kde už se shlukovalo téměř celé obyvatelstvo Nirnobu, na nějž dohlíželo několik vysokých temných zahalených postav. Ronir s nervozitou očekával okamžik, až jeho mysl ovládne jiná síla a on bude doveden na rozlehlá pole.

Ještě předtím, než se tak stalo však pohlédl na své dva společníky a tichým hlasem, aby je nikdo další neslyšel, řekl: „Dnes se to už podaří. Musíme v to doufat."

„Také v to doufám," odpověděl Meers, avšak v jeho odpovědi se spíše skrýval výsměch nad Ronirovým optimismem. Ačkoliv Finn také nepovažoval za reálné, že se jim někdy opravdu podaří utéct, alespoň to Ronirovi nedával najevo. Během následující chvíle mlčení se Meers s Finnem objali se Svatavou, a i když Ronir neučinil stejně, cítil, že pokud se jim útěk opravdu podaří, bude mu Finnova sestra chybět. Její něžnost a starostlivost by se jim při náročném útěku

hodila. Nad tím však nemohl přemýšlet moc dlouho, protože vzápětí mysl všech zaplavila ta důvěrně známá temnota, po nichž následovaly dlouhé desítky minut nevědění, co se děje. Tma ustoupila až když se nacházeli na široké písčité cestě svírané z obou stran nekonečnými pláněmi. Z dálky se pole jevila jako hedvábně bílé pokrývky hustě vyšívané oranžovými puntíky.

Na dnešku bylo něco zvláštního, čeho si nemohl nikdo nevšimnout, avšak pouze pro Ronira, Finna a Meerse to znamenalo něco velmi zásadního. Nikdy dřív se neprobrali tak brzo a teď to vypadalo, že při vlastním vědomí zaujmou místo, kde započnou celodenní dřinu. Ani jeden z trojice nic neříkal, ale vzájemnými pohledy se ujistili o tom, že se musí držet co nejblíže u sebe. Vmžiku však naděje z jejich srdcí zmizela. Začali znovu cítit chlad a tmu rozlévající se celým jejich tělem. V poslední vlastní myšlence Finn litoval, že na okamžik propadl domnělé naději.

Jako kdyby neuběhl žádný časový úsek se znovu probrali. Stáli ve vysokém porostu kalmatynu, každý zhruba dvacet metrů od sebe. Nemohli se kolem sebe moc dlouho rozhlížet, protože u nich stál vysoký muž s tváří skrytou ve stínu kápě a netrpělivě švihal dlouhým bičem. Rychle proto poklekli k zemi a začali provádět práci, kterou dva z nich znali už po desetiletí a Ronir sice pouhých pár dní, ale i tak už toho měl dost. Při neustálém oddělování květů, listů a kořenů se ponořil do vlastních myšlenek, které se teď netočily kolem ničeho jiného než kolem útěku. Pravidelně, opatrně a krátce vzhlížel vzhůru, aby odvodil, kde se právě s Finnem a Meersem nachází. Pohled na jihozápad ho velmi těšil, jelikož se tam v mracích rýsovaly obrysy

Břidlicových hor. Nemohli od nich být dál než dvacet kilometrů. Šlo pouze o to, kolik kilometrů je dělí od Caralonovy slabiny. I kdyby však teď nabyl přesvědčení, že útěk je z tohoto místa možný, jak by to dal vědět svým dvěma přátelům. Stráž se sice nedržela neustále v jejich bezprostřední blízkosti, ale nikdy se nevzdálila dál, než odkud na ně s jistotou dohlédla.

Finnovi se hlavou honily podobné myšlenky, až na to, že velmi brzy začal přesvědčovat sám sebe, aby nevěřil v úspěch. Jediný Meers se soustředil na to, aby především konal svou práci pečlivě, protože si byl dobře vědom toho, že čím menší pozornosti rozhořčené stráže se jim bude dostávat, tím se teoretický útěk stane proveditelnější.

I když velmi pomalu, slunce se nepochybně přesouvalo na západní část oblohy. Mohlo už uběhnout dobrých šest hodin práce, což už byla dost dlouhá doba na to, aby Ronir – nezvyklý na tuto tvrdou práci – začal pociťovat únavu. Ruce přestal cítit už dávno předtím. Už ho ani nemohl utěšovat pohled na blízké Břidlicové hory, protože zmizely ve zvláštní mlze rychle se blížící právě od toho směru. Pouze Ronir z toho byl zmaten, protože Finn s Meersem na tento úkaz už byli zvyklý. Jednou za čas se stalo, že od jihu nebo jihozápadu se rychle připlazila hustá a chladná mlha. Až teď jim však došlo, jak by jim v této situaci mohla pomoct. Věděli, že je to otázka zhruba pěti minut, než se ocitnou v mlhavém závoji, přes nějž neuvidí dál než na pár metrů.

Těžko se dají popsat pocity, jenž prožíval Finn během čekání na příchod mlhavého oparu. V hlavě se mu rodil šílený plán, který byl v jednu chvíli odhodlán učinit a v další chvíli zase trestal sám sebe za

to, že mu vůbec něco takového přišlo na mysl. Mlha přišla dokonce rychleji než obvykle a vmžiku člověk neviděl nic víc než svítivě oranžové květy v okruhu maximálně metru a půl. Vše ostatní zmizelo v hustém světle šedém páry. Finn si moc dobře pamatoval, kde se předtím Ronir nacházel a co nejrychleji se tím směrem vydal. Zběsile mu bušilo srdce a jen doufal, že mu cestu nezatarasí stráž. To se však nestalo a najednou Finn před sebou zahlédl svého přítele klečícího za oranžovohnědou půl metru vysokou hradbou.

„Co tu děláš?“ překvapeně a vystrašeně zároveň se ho Ronir zeptal.

„Musíme toho využít,“ drmolil Finn skoro nesrozumitelně. „Teď hned! Musíme jít!“

„A co Meers?“ přerušil ho tichým, ale důrazným hlasem Ronir, přičemž se rozhlížel kolem, jako by doufal, že se tu Meers také zčistajasna objeví.

„Určitě mu to také došlo a ví, co musí udělat,“ odvětil Finn a chytl Ronira za paži, aby ho postavil za nohy. Zpočátku se sice bránil, ale nakonec tak opravdu učinil. Sotva chápal, co se v předchozích okamžicích událo a nejvíce ze všeho ho překvapovalo, že tu nikde poblíž není stráž. Stále se plně nevzpamatoval a Finn ho dál svižným krokem vedl hluboko do husté mlhy.

„Jak víš, kde jsme?“ promluvil po krátké chvíli. „Jak víš, kde je Caralonova slabina a jak daleko od ní jsme?“

„Znám to tu. Už jsem tu byl vícekrát a Caralonova slabina nemůže být dál než kilometr odsud,“ odpověděl Finn pevným hlasem.

Ronir nemohl uvěřit, že ho za paži drží ten stejný Finn, který ještě včera nenašel odvahu k útěku a teď ho vleče téměř poslepu na místo,

kde by se měla nacházet jejich jediná naděje. Ještě více ho však uchvacovalo, že si Finn vybral právě jeho a ne Meerse – jeho nejlepšího přítele. Tyhle myšlenky se střídaly s neustálou obavou, kdy narazí na některého z členů stráží, který jejich útěku učiní rychlou přítrž. Najednou Finn začal zpomalovat a Ronir nechápal proč. Než se však stihl zeptat, dočista se mu zastavilo srdce. Jen tak tak ho Finn zadržel, aby nevkročil do prázdna. Stáli teď na okraji téměř kolmého srázu, jehož dno nebylo vidět.

„Jsme tu. Tohle je Caralonova slabina," oznámil Finn udýchaným hlasem. „Co teď uděláme?"

„Samozřejmě se musíme dostat na její dno," odpověděl Ronir a opravdu se divil, kde se najednou vzaly Finnovy pochybnosti potom, co ho sem několik minut neohroženě vláčel.

„Dobře, ale chtělo by to nějak tak, abychom se nezabili," jeho tvář nepříjemně zbledla poté, co se znovu nahnul přes sráz.

„Teď nebo nikdy," zakroutil hlavou Ronir a úzkostlivě se otočil za sebe, zda neuvidí nějakou vysokou tmavou siluetu. „Musíme to udělat." Vzápětí to byl on, kdo chytl Finnovu paži a strhl ho s sebou dolů. I když jejich původním plánem bylo sjet dolů nějak po zádech, úplně se to nevydařilo, a nakonec se po příkrém okraji kutáleli tak, že jen zázrakem nevyvázli celí polámaní. Velmi brzy dopadli na dno příkopu, který odhadem mohl být hluboký zhruba deset metrů. Na nějakou chvíli zůstali ležet na tvrdé zemi a snažili se vzpamatovat z tak tvrdého nárazu. Lépe se s tím vypořádal Ronir a rychle se postavil na nohy, načež sice zavrávoral, ale přidržel ho Finn, jenž se zvládl zvednout jen pár sekund poté. Teď se rozhlíželi po místě, o němž si

toho z názvu Caralonova slabina nešlo moc představit. Dala by se popsat jako přibližně deset metrů široká rýha ohraničená téměř kolmými stěnami podobné výšky. Její dno se tolik lišilo od všeho, co Finn za poslední desetiletí viděl. Byla totiž pokrytá hustými travinami a kapradím, jež si zachovávaly svou zdravou barvu. Nebyly jako seschle vyhlížející kalmatyny, jejichž tmavě oranžové květy se mu už naprosto hnusily. Nebylo pochyb o tom, že tento úzký pás půdy byl ušetřen působení Caralonovy ničivé síly.

„To je nádhera," hlesl uchváceně Finn. Jako by v ten moment zapomněl na všechny těžkosti a riskantnost podniku, který právě započali.

„Musíme se dostat co nejrychleji na západ k řece," promluvil na něj rázně Ronir. „Co ale s Meersem? Kde je?"

„Brzy se tu určitě objeví," odpověděl Finn.

„Jak si můžeš být tak jistý, že také využil té mlhy?" Ronirův hlas se chvěl rozrušením a také rozhořčením nad Finnovou ješitností.

„Protože ho znám," pokrčil rameny. „Věřím, že ví, co má dělat."

„Budeme tady na něj teď čekat?" na Ronira teď padl nesmírný neklid.

„Jen chvíli. Nebyl nijak daleko od nás, tudíž se tu každou chvíli musí objevit," ujistil ho Finn. Během toho střídavě hleděl směrem na východ, odkud měl přijít Meers a na prostředek rýhy porostlé množstvím různorodých rostlin.

Každá sekunda připadala Ronirovi jako celá minuta a brzy přestal doufat, že se Meers také spustil do Caralonovy slabiny. Každou chvílí

měl nutkání rozběhnout se podél severní stěny rýhy dál na západ, aby co nejrychleji opustil Labron.

„Už opravdu musíme jít!“ přesvědčoval dál Finna, ale ten se stále nehodlal pohnout z místa. Vtom se seshora ozvaly ostré chladné hlasy. Stráže dorazily k okraji útesu. Ronir co nejrychleji strhnul Finna ke stěně, aby nebyli spatřeni. Snažili se dýchat co nejtišeji, ale šlo to jen těžko. Ačkoliv hlasy utichly, nebylo vyloučeno, že stráže stále stojí nahoře a shlíží dolů s nadějí, že spatří sebemenší pohyb. Tíživé ticho však přerušil úplně jiný zvuk. Ronir s Finnem spatřili vynořit se z husté mlhy zběsile oddechující postavu. Oběma spadl obří balvan ze srdce, když nejprve spatřily zářivé rezavé vlasy a poté i celou Meersovu bledou tvář. Třetí člen jejich skupiny se u nich zastavil a chvíli nemohl popadnout dech.

„Viděli tě?“ tlumeně sykl Finn.

„Ne, už tam nejsou,“ odpověděl Meers.

„Musíme pokračovat dál, a hlavně co nejtišeji a nejopatrněji. Nejlepší bude, když se budeme držet co nejblíže stěny,“ zavelel Ronir šeptem, načež přešli do svižného kroku. I když se mlha nahoře na polích již dávno rozpustila, tady v hluboké rýze stále ležela jako těžká peřina a nezdálo se, že by se to v blízké době mělo změnit. To znamenalo pro tři uprchlíky jedině výhodu, protože nebyli tak jednoduše vidět. To, že neustále zakopávali o drny, které mlha zakrývala, považovali za naprosto bezvýznamný problém.

Dle odhadu se mohli nacházet přibližně patnáct kilometrů od Velké východní řeky, což znamenalo, že touto rychlou chůzí a občasným poklusem, by se k ní mohli dostat za tři hodiny. Ve stínu

vysokých příkrých stěn a pod hustou šedou pokrývkou se zdálo, že je již pozdní večer, ale rozhodně tomu tak zatím nemohlo být. Na útěk se dali, když bylo slunce ještě poměrně vysoko a podle zkušeností z předchozích dní Ronir odhadoval, že mu bude trvat ještě čtyři hodiny, než zmizí za obzorem. Jestli budou putovat ve dne nebo v noci, je pramálo trápilo, a hlavně se soustředili na to, aby neztráceli tempo. Během následujících hodin nikdo z nich nepromluvil. Cesta působila nekonečně. Začali se přiklánět k názoru, že se přepočítali a ve skutečnosti je od Velké východní řeky dělí alespoň pětadvacet kilometrů. Jedinou, ale zároveň velmi důležitou útěchou jim bylo, že je s nejvyšší pravděpodobností zatím nikdo nevystopoval. Caralon se již určitě dozvěděl o jejich útěku a bezpochyby udělal vše proto, aby je znovu chytil. Zatím se mu to však nepodařilo.

Ronir s Finnem a Meersem už ztratili pojem o čase a pouze se upínali na to, až rýha začne měnit svou podobu a objeví se před nimi tok Velké východní řeky, která by v tom místě neměla být ještě tak mohutná, aby ji nemohli – ačkoliv s jistými potížemi – překročit.

Únava jim drtila těla, sotva cítili nohy, ale věděli, že musí jít dál. Vše teď bylo otázkou života a smrti. Finn s Meersem stále více přemýšleli o tom, jak bude vypadat svět za hranicí Labronu a prakticky ztratili veškeré pochybnosti o úspěchu jejich útěku. Už se zkrátka viděli ve volném světě daleko od stínu strastí a utrpení ležícího nad Labronem. Mlha se rozpouštěla velmi pomalu a stále jim poskytovala solidní krytí.

Dalo by se říci, že všichni tři přešli do stavu jakéhosi polospánku, kdy se soustředili pouze na to, aby postupovali vpřed, ale jinak z myslí

vytěsnili všechno ostatní. Takhle pokračovali dál a dál a při tom si sotva všímali, že se okraje rýhy pomalu snižují a stávají se o něco schůdnější. O to více je poté překvapilo, když dokonalé ticho začal rušit slabý tón tekoucího potůčku. To je okamžitě probralo a v jejich srdcích rozžehlo jiskru naděje. I mlha se náhle rozpustila a oni spatřili to, co se jim jevilo jako naprostý zázrak. Rýha přešla do roviny na úrovni úzké říčky tekoucí zleva. Tam se teď rýsovaly vysoké vrcholky hor.

„Opravdu jsme tady," hlesl unaveně, ale nadšeně Ronir.

„Je tohle skutečné nebo se mi to je zdá?" promluvil stejný tónem hlasu Finn. S pootevřenými ústy hleděl na zasněžené štíty, které na ně přísně shlížely.

„Slibuji vám, že odteď si tuto otázku budete moct klást neustále," Ronir se poprvé po mnoha hodinách usmál. „Za tímhle potokem leží pravý svět."

Udýchaně se zastavili na břehu rychle ubíhající bystřiny. Její vody byly temné, ale Ronir své společníky ujistil, že nemůže být tak hluboká, aby nešla přebrodit. Finna a Meerse však najednou začala přepadat značná nechuť. Ta se velmi rychle stupňovala, ale Ronir to zatím nepostřehl. V hlavě obou se začínala rodit touha na návrat zpět do Nirnobu.

„Tok je opravdu mělký," oznámil jejich vůdce poté, co ho vyslali, aby to pro jistotu zkontroloval.